

3. Nováček

Viktor se potuloval kolem rohu dětského hřiště, u kterého se scházivali čtyři detektivové. Nechtěl se pokořit natolik, aby za nimi znovu šel a doprošoval se přijetí do jejich party. To mu hrdost nedovolila. Ale kdyby tady už jako náhodou stál, až přijdou, mohl by nějak mezi řečí utrousit, že už brzo bude mít ten pětisetmilimetrový teleobjektiv. Možná by ho pak konečně začali brát vážně a později uznat i za člena bandy.

Pořád se mu chtělo zívát. Ještěže jsou prázdniny, jinak by jeho ospalost už musela být nápadná. Ne, od toho chlápka s hondou se bude držet co nejdál. Byl pevně rozhodnutý.

Na druhou stranu – jak měl teď sehnat peníze na teleobjektiv? Jenom z kapesného? To by trvalo roky! Pokud by tedy v dohledné době nepřišel na návštěvu děda a trochu mu nepřispěl. Možná, že by se to dalo nějak navléknout s příštími narozeninami. Nutně ho potřeboval, jinak ho do bandy nikdy nevezmou!

Viktor si sedl na plůtek, který ohrazoval dětské hřiště, pochopitelně zvenčí, a přihlížel, jak se děti houpají.

„Co tady děláš? Vypadni!“

Za ním stál Zdeněk, jeden ze čtveřice detektivů.

„Co bych dělal? Prostě jen tak sedím.“

„Tak bych ti radil, aby ses usadil někde jinde.“

„A proč?“

„Protože tohle je naše místo. Tady se vždycky scházejí detektivové. A protože k nim nepatříš, nemáš tady co dělat.“

„A kdybych k nim patřil?“

Právě v tu chvíli k nim dorazil Jirka. Zaslechl poslední větu a hned vypálil: „Ke komu chceš patřit? Že by k detektivům?“

„No, jenom jsem si myslel...“

„Raději nemysli a zmiz! Ale fofrem! Takovýho přivandrovalce v naší partě! To by nám akorát scházelo! Nehrabe ti náhodou?“

Zdeněk dodal: „To bys musel nejdřív dokázat, že jsi detektiv! Přinést informace. Žhavý informace, chápeš! Ale ne to, co už vědí všichni!“

„A to se ti asi nepodaří, protože my tady víme prakticky všechno.“

Viktor se nechtěl nechat jen tak odbýt. To by se dotklo jeho cti. „Všechno? Dovol, abych se zasmál!“

Jirka se zvysoka usmál. „Mám ti říct, co všechno o tobě vím? A to jste tady teprve dva týdny. Jmenuješ se Viktor Hřebík a bydlíš v Bezové 18, druhé patro. Tvůj táta pracuje u Brejchy a spol., jako návrhář. Máš sestru Kristinu, je jí osm let. Ve škole jsi lepší průměr, rád fotografuješ a čteš.“

Viktor byl navýsost překvapený. „Člověče, jak jsi tohle všechno zjistil?“

„Pcha, maličkost!“

„A tolik toho víte o všech lidech tady?“

„Jasně!“ odpověděl Zdeněk. „A o většině lidí ještě mnohem víc. Uvidíš, za pár dnů ti řekneme, kolik stál tvůj foťák a kolik máš v šuplíku slipů.“

„A nač to všechno potřebujete?“ chtěl vědět Viktor. Byl si jistý, že tahle otázka je přivede do rozpaků, protože s těmi slipy se mu to zdálo opravdu dost přehnané.

Jirkovi bylo pod jeho důstojnost na takovou otázku odpovídat. Zdeněk se snížil k pohrdlivému zabručení: „Hloupá otázka! Prostě jsme detektivové. Někdo sbírá známky nebo nálepky a podobný voloviny, a my sbíráme informace.“

Přes ulici k nim přicházel pomenší zavalitý Tomáš, který hru na detektivy bral tak vážně, že s sebou pořád nosil dalekohled. „Co tady chce ten přistěhovalec?“ volal už z dálky.

Jirka řekl: „Museli jsme nováčkovi nejdřív dopřát trochu údivu nad naší detektivní zdatností. Ale už jde pryč. Protože jsem mu už jednou řekl, aby odprejsknu, nebude to snad potřeba opakovat.“

Viktor se pohrdavě ušklíbl. „Jen se tak nevytahujte. Už jdu. Ne proto, že mě mezi sebe nechcete, ale protože mi to vaše detektivování připadá kapku potrhlý.“

V Jirkově i Zdeňkově tváři viděl stoupat hněv, ale než mohli vybuchnout, rychle dodal: „Myslíte si, že víte docela všechno?“

„Jasan, vole!“

„Tak mi teda řekněte, jak se jmenuje ten chlápek, co tady poslední dobou jezdivá na hondě!“

Pokládal už docela za možné, že to budou vědět. Tím spokojenější byl, když zjistil, že trefil přímo do černého. Tři detektivové se na sebe dívali značně rozpačitě. Aby zachránil čest, řekl spěšně malý Tomáš: „Nevíme, jak se jmenuje, ale známe číslo jeho motorky. Mám to tady v zápisníku.“

Viktor milostivě mávl rukou. „No dobře, já to číslo nepotřebuju, taky ho znám. Jenom jsem si myslel, že víte všechno.“

Otočil se a se vztyčenou hlavou odkráčel ulicí dolů.